

III.

Slavnosti dýňových koček pokračovaly ve městě celou noc. Čím blíže bylo k rozbřesku, tím více řady karnevalových hostů řídly, hudba pohasínala, i když tu a tam se ještě nečekaně vynořila a buď probudila ostrůvky veselí, nebo ji naopak podtrhávalo ticho noci, aby ji svedlo k mírnějším, tklivým melodiím.

Nejvíce života zbývalo v přístavu. Na náplavce posedávaly hloučky koček i lidí s hlavami jako planety a jejich bdění protahovalo slavnostní noc až k ránu.

Potloukala se okolo, a i když se snažila být opatrná, občas zakopla o pohozenou lahev nebo se vystavila svitu lamp víc, než jí bylo milé. Zdálo se ale, že nikoho její přítomnost nijak zvlášť nezajímá.

Na lodích, které v přístavu kotvily, zářily krásně nazdobené lampiony a řetězy z barevných žárovek.

Lehce se přikrčila ve stínu plachtoví na pravoboku středně velké jachty a pozorovala rej na jedné z palub.

Vír veselí už sice viditelně skomíral, přesto se nedalo přehlédnout, jak musel být prudký. Některé z postav si stále střežily svou maškarní tvář a nebylo poznat, kdo jsou, jiné ji s lehkostí už dávno odhodily a oddávaly se svému vlastnímu bytí.

Několik masek se pohupovalo na hladině. Obličej dýňových koček i lidí s hlavami jako planety byly i bez nich divoce pomalované a na hrudnících většiny z nich visely rozličné amulety.

Zaslechla hlasy.

„Brzy přijde noc, za které nevyjde ani jediná hvězda,“ neslo se z lodi, „za které ani sova nezahouká a plameny ztratí svoji sílu...“

Kdyby tehdy v autobuse poslouchala, vybavila by si teď recitující děti a tmu za oknem.

Nevybavila si ale nic.

„Dno oceánu pukne a vytratí se z něj všechna voda. Spáči se už nikdy neprobudí a ti, co budou zrovna bdít, nikdy neusnou...“ přidávaly se další hlasy z paluby.

„Kdo chce najít, ať hledá!“ vykřikla postava s už trochu porouchanou maskou tuňáka na hlavě. Podle ocasu ale bylo jisté, že je to dýňová kočka.

„Raz, dva...“ začala odpočítávat postava vedle ní. Všichni ji napjatě sledovali.

„... pět, šest, sedm!“ zavýskl tuňák a ostatní po něm opakovali.

„Sedm, sedm, to je on!“

Hlouček se náramně bavil a nikdo z nich nepostřehl, že noc pomalu, ale už s definitivní platností zapadá pod hladinu řeky.

Všichni křepčili okolo sedmého, který se příliš potěšený nezdál. Káťa ho sotva zahlédla, ve změti ostatních těl a barev.

Po chvíli bylo jasné, že na palubě dochází k hádce.

„Co sis asi tak myslel?“ křičely kočky.

„Táhni, odkud jsi přišel!“ přidávali se lidé a jeden z nich do sedmého neurvale šfouchl.

Společně prožitá noc dávala skupině zvláštní sílu.

„Ty hajzle,“ zasyčel výhrůžně tuňák.

Než si stačila uvědomit, k čemu se schyluje, přiskočil k sedmému a strhl mu masku.

Události se pak seběhly tak rychle, že když bylo po všem, snažila se Káťa přijít na to, jestli se doopravdy udály.

Ale nebylo o tom pochyb.

Kromě nadávek schytl i spršku ran a zachránit se skokem do vody se mu nejspíš podařilo jen proto, že společnost byla už značně unavená a nikomu se ve skutečnosti nechtělo podniknout náročnou honičku ani začátkem nového dne, natož začátkem své vlastní kocoviny.

Když několika rychlými tempy překonal vzdálenost, která ho dělila od břehu, a vyškrábal se na něj jen kousek od ní, bezpečně ho poznala.

Ještě nikdy ho neviděla jinak než s velkou modrou taškou z obchodního domu s nábytkem přes rameno. Bez ní působil docela bezradně. Byl cítit řekou, která mu ještě notnou chvíli crčela z vousů i oblečení.

Chvíli tak stál a zabodl pohled do místa, kde se nikdo nenacházel. Pak, jako by si vzpomněl, že je před něčím na útěku, se vydal promenádou k městu. Pohublý, lehce nahrbený, s chůzí připomínající trhavě plující stín.